

راه‌شبه‌های رادیو

کوره‌راه‌های من است

● محمد پیوسته
گوینده رادیو تهران

الان اگر مسافر نیمه شب اتوبوس باشی، شاید یادت برود که مثلاً حالا زمان پخش راه شب است، چون در لابه‌لای موسیقی‌ها و CDها و فیلم‌های هندی مؤسسه قرن بیست و یک اتوبوس خفه می‌شوی و راه شب، هیچ سهمی در این قیل و قال ندارد.

دوست داری اتفاقاً هیچ چیز نه بشنوی نه ببینی. تا ۱۰ سال پیش هم، وقتی مسافر راه شب اتوبوس بین-شهری بودی، احساس رضایت عمومی از راننده و شاگرد راننده تا مسافران را دریافت می‌کردی. بالاخره یا آهنگ‌های کوچه و بازاری دهه ۵۰ بود یا «راه شب رادیو»! حالا اماره رادیو به جای بزرگراه‌های دهگانه، تبدیل به کوره‌راه‌های منتهی به بن بست شده که مترصد و منتظر اتصال و ارتباطش به شاهراه سبز فرداست.

در خبرها آمده بود داریوش فرهنگ، در حال ساخت «راه شب» تلویزیونی است. همکاران رادیویی، احتمالاً بیش از پیننده‌های بیرون سازمان دوست دارند هر چه سریعتر این ۱۰ ماه ضبط سریال تلویزیونی راه شب رادیویی تمام شود و بنشینند کل ماجراهای راه شب خودشان را در منزل، مثل بقیه مردم ببینند. آخر هر چه باشد بچه‌های رادیو، به خصوص آنان که در گذشته پانزده بیست سال پیش، در راه شب، نه کار بلکه زندگی می‌کردند حتماً نسبت به این کار آقای فرهنگ، یک احساس نوستالوژیک پیدا خواهند کرد و زودتر از پیننده‌های بیرون مجموعه صدا و سیما متأثر خواهند شد.

ما هنوز هیچ چیز از این کار در شرف ساخت ندیدیم و نمی‌دانیم اما از حالا ارتباط ما با راه شب و دنیای قشنگش برقرار شده. امیدواریم وقتی راه شب تلویزیونی را می‌بینیم واقعاً بتواند گویای همان «زندگی شبانه» برای اهالی رادیو و البته مخاطبان بیرونی باشد.